O następstwie u poetów.

§. 26.

1. Kiedy dwa wyrazy następują po sobie, z których pierwszy kończy się na samogłoskę krótką, a drugi się zaczyna od dwóch spółgłosek; wtedy samogłoska krótka pierwszego wyrazu, według potrzeby, albo za krótką, albo za długą się uważa, zwykle jednak wtenczas tylko za długą, kiedy na zgłoskę krótką *Arsis* pada, np. Jl. γ. 64. *μή μοι|δῶρ' ἐρα|τὰ πρόφε|ρε χρῦ|σέης Ἀφρο|δίτης.*

2. Jeśli zaś wyraz pierwszy kończy się na spółgłoskę, a drugi także od spółgłoski się zaczyna, wtenczas zgłoska zawsze długa jest przez następstwo, np. Jl. γ. 68. *ἄλλους|μὲν κάθε|σῶν Τρῶ|ας καὶ|πάντας Ἀ|χαιοὺς.*

3. Samogłoska długa albo też dwugłoska na końcu wyrazu krótką się staje, kiedy następujący wyraz zaczyna się od samogłoski niedigammowanéj, i to tylko w *Thesis*, bo w *Arsis* przeciwnie za długą się uważa, np. Jl. α. 358. *ἡμένη|ἐν βένθεσσιν*; Jl. β. 621. *οἶες, δ|μὲν Ἀτεά|τοῦ, ὁ δ' ἄρ'|Εὐρύτου|Ἀκτορί|ωνος.* Jl. α. 333. *αὐτὰρ δ|ἔγνω|ξῆσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε* (*Fῆσιν*).

4. Rzadko bardzo, i po większéj części w pewnych tylko wyrazach i formach, samogłoska długa albo dwugłoska skraca się także w środku wyrazu, przed następującą samogłoską, np. u Hom. *ἐπεί*, a u att. Dram. poetów w iambach w Zaimkach: *οἷος, ποῖος, τοιοῦτος, τοιόσδε*, zawsze w Zaimkach złożonych z *ι demonstrativum*, np. *τουτοῦί, αὗταί*, tudzież w formach *οἶει* (od *οἴομαι*) i *ποιεῖν*.

O ilocznsie trzech obojętnych samogłosek α, ι, υ w przedostatniéj zgłosce.

§. 27.

Dla dobrego wymawiania wiedzieć należy, kiedy samogłoski *α, ι, υ* w przedostatniéj zgłosce trzy- i więcéjzgłoskowych wyrazów są długie, a kiedy krótkie. O iloczasie zgłosek w formacyi mówić będziemy w nauce o Wyrazach i ich odmianach.

Długa jest przedostatnia zgłoska:

1) w Rzeczownikach na *ᾱων* (G. *αονος* albo *αωνος*), tudzież w Rzeczownikach dwu- i więcéjzgłoskowych na *ῑων* (G. *ιονος*; przeciwnie *ῐων*, G. *ῐωνος*), i w *Comparati*wach na *ίων, ίον*, np.

ὀπᾱ́ων, Μαχᾱ́ων; – *κῑ́ων, βραχῑ́ων, Ἀμφῑ́ων*; *καλλῑ́ων, κάλλῑον.*

Wyjmują się dwa Rzeczowniki *Oxytona*: *ἡ ἠϊών* (*ῐ*), brzeg, i *χιών*, śnieg. Zakończenie *Comparati*wu: *ίων* i *ιον* Homer zawsze za krótkie uważa.

2) w *oxytonowanych* imionach własnych na *ᾱνος*, w Rzeczownikach na *ᾱσος* (oprócz *θίασος*, uroczyste zgromadzenie), *ῑσος, ῡσος*, i w złożonych na *ᾱγος* (od *ἄγω*, prowadzę, i *ἄγνυμι*, łamię), *ᾱνωρ* i *κρᾱνος*, np. *Ἀσιᾱνός, λοχᾱγός*, porucznik, *ναυᾱγός, naufragus, Βιᾱνωρ, τρικρᾱνής, triceps*;

3) w Przymiotnikach na *ᾱης* pochodzących od Słów na *άω*; w imionach własnych na *άτης*(*ᾱ*); w Rzeczown. na *ίτης*(*ῑ*) (*Fem.* *ῖτις*), tudzież na *ύτης*(*ῡ*) do Dekl. I. (*Fem.* *ῦτις*); i w imionach własnych na *ίτη*(*ῑ*), np. *δυσᾱής*, przeciwny (wiatr), *Εὐφράτης*(*ᾱ*), *Μυθριδάτης*(*ᾱ*); *πολῖτης*(*ῑ*) (*Fem.* *πολῖτις*) obywatel; *πρεσβύτης*(*ῡ*), starzec; *Ἀφροδίτη*(*ῑ*).

Wyjmują się: *a)* z imion własnych na *άτης*: *Γαλάτης*(*ᾰ*), *Δαλμάτης*(*ᾰ*), *Σαρμάτης*(*ᾰ*); wszystkie na *βάτης* i *φᾶτης*, i imiona złożone utworzone ze Słów, np. *Σωκράτης*(*ᾰ*); *b)* *κρίτης*, sędzia (Źródłosłów *κρῖ*), *κτίτης*, założyciel i *θύτης*(*ῠ*), ofiarnik.